

ناراضیاتی ۸۳ درصدی آمریکایی‌ها از عملکرد رئیس‌جمهور آن کشور در کنترل هزینه‌های زندگی

کارت قرمز مردم آمریکا به ترامپ

گروه اقتصادی: در آمریکا انتخابات میان‌دوره‌ای آبان‌ماه تفاوت‌هایی با انتخابات‌های قبلی پیدا کرده و آرام‌آرام از قاب تبلیغات حزبی بیرون آمده و به جایی بسیار ملموس‌تر رسیده است. پمپ‌بنزین، فروشگاه مواد غذایی، اجاره‌خانه و صورت‌حساب آخر ماه نقشی تعیین‌کننده در انتخابات یافته‌اند. برای بخش قابل توجهی از رأی‌دهندگان، پرسش اقتصادی انتخابات پیچیدگی چندانی ندارد: برای همان زندگی معمولی، امروز چقدر باید بیشتر پول پرداخت کرد؟ اعداد نیز نشان می‌دهد این احساس را نمی‌توان صرفاً محصول تبلیغات انتخاباتی دانست. اداره آمار کار آمریکا اعلام کرده شاخص قیمت مصرف‌کننده در ماه پیش نسبت به سال قبل ۳٫۴ درصد بالا رفته است. قیمت انرژی در همین فاصله ۱۶٫۳ درصد افزایش یافته و شاخص بنزین ۲۷٫۴ درصد جهش کرده است. مواد غذایی نیز ۲٫۷ درصد گران‌تر از یک سال قبل شده است.

داستان اصلی اما شاید در خود این ارقام نباشد. نظرسنجی مرکز پژوهشی پیو نشان می‌دهد تنها ۲۴ درصد آمریکایی‌ها شرایط اقتصادی کشورشان را «عالی» یا «خوب» ارزیابی می‌کنند. ۴۱ درصد آن را «متوسط» و ۳۵ درصد «بد» می‌دانند. وقتی از رأی‌دهندگان ثبت‌شده پرسیده شده مهم‌ترین موضوعی که دوست دارند نامزدهای کنگره درباره آن حرف بزنند چیست، ۲۹ درصد به مجموعه مسائل اقتصادی اشاره کرده‌اند و «هزینه زندگی و استطاعت مالی» با ۱۵ درصد، به‌تنهایی در صدر پاسخ‌های مشخص قرار گرفته است.

■ **انتخابات در راهروی فروشگاه**

تورم در زبان اقتصادی یعنی افزایش سطح عمومی قیمت‌ها اما مردم تورم را با شاخص و نمودار تجربه نمی‌کنند. یک خانواده هنگام خرید نان، گوشت، تخم‌مرغ یا پر کردن باک خودرو متوجه تغییر هزینه زندگی می‌شود. از همین رو میان «عدد تورم» و «احساس گرانی» همیشه فاصله‌ای وجود دارد.

داده‌های ماه پیش اداره آمار کار آمریکا تصویر روشنی ارائه می‌کند. قیمت مواد غذایی نسبت به سال قبل ۲٫۷ درصد بیشتر شده است. غذای مصرف شده در خانه ۲٫۲ درصد و غذا در رستوران‌ها و بیرون از خانه ۳٫۴ درصد افزایش قیمت داشته است. نان ۳٫۸ درصد، برنج ۴٫۷ درصد و انواع کلوچه و شیرینی خشک ۵ درصد گران‌تر شده است.

قلم یا شاخصی	درصد تغییر سالانه تا ماه گذشته
کل شاخص قیمت مصرف‌کننده	۲٫۴
مواد غذایی	۲٫۷
غذای خانگی	۲٫۲
غذای بیرون از خانه	۳٫۴
انرژی	۱۶٫۳
بنزین	۲۷٫۴
نفت گرمایشی	۵۲٫۰

منبع: اداره آمار کار ایالات متحده، گزارش شاخص قیمت مصرف‌کننده (اوت ۲۰۲۶)

این اعداد یک نکته مهم سیاسی دارد؛ مردم معمولاً هنگام قضاوت درباره وضع معیشت، به تغییر قیمت کالاهایی حساس‌ترند که مرتب می‌خرند. کسی ممکن است هر چند سال یک‌بار خودرو یا یخچال بخرد اما تقریباً هر هفته با قیمت مواد غذایی و هر چند روز با قیمت سوخت روبه‌رو می‌شود. قیمت‌های پرتکرار، درست مثل صدای ساعتی که در اتاق ساکت شنیده می‌شود، مرتب وضعیت اقتصادی را به مصرف‌کننده یادآوری می‌کند. پیو در نظرسنجی ۶ تا ۱۲ ژوئن (۱۵ تا ۲۱ تیر) از ۳۵۵۴ بزرگسال آمریکایی به همین بدبینی رسیده است. تنها ۲۳ درصد انتظار داشته‌اند شرایط اقتصادی طی یک سال آینده بهتر شود. این رقم در ژانویه (دی ماه سال گذشته) ۳۱ درصد بود. در مقابل، ۳۶ درصد انتظار بدترشدن اوضاع را داشته‌اند.

پول می‌تواند بخشی از قبض تلفن، خرید مواد غذایی یا هزینه مدرسه فرزند باشد.

■ **دیزل پشت وپتربن**

با این حال، بخش پرخطرتر ماجرا شاید سوختی باشد که مصرف‌کننده عادی کمتر قیمت آن را دنبال می‌کند؛ گازوئیل. بر اساس داده‌های اداره اطلاعات انرژی آمریکا، متوسط قیمت گازوئیل کم‌گوگرد در ۳۰ شهریور به ۶٫۵۲۹ دلار در هر گالن رسیده است. ۵ هفته قبل این رقم ۵٫۴۵۴ دلار بود؛ یعنی در زمانی کوتاه بیش از یک دلار به قیمت هر گالن اضافه شده است.

هفته‌منتهی‌به	بنزینمعمولی	گازوئیل
۲۶ مرداد	۴۰۴۹ دلار	۵٫۴۵۴ دلار
۱۶ شهریور	۴۰۷۱ دلار	۵٫۵۹۹ دلار
۷ سپتامبر	۴۰۵۷ دلار	۵٫۹۶۷ دلار
۲۳ شهریور	۴۰۳۱۹ دلار	۶٫۳۸۵ دلار
۳۰ شهریور	۴۰۴۷۸ دلار	۶٫۵۲۹ دلار

منبع: اداره اطلاعات انرژی آمریکا

گازوئیل همان چیزی است که کامیون حمل‌مواد غذایی، بخشی از ماشین‌آلات کشاورزی و شبکه توزیع کالا مصرف می‌کند. مصرف‌کننده ممکن است هرگز یک گالن دیزل نخرد ولی هزینه آن می‌تواند در قیمت کالایی که از قفسه فروشگاه برمی‌دارد پنهان شود.

تحلیل رویترز در پایان شهریور بر همین حلقه تأکید کرده است. طبق محاسبات این پایگاه آمریکایی، از زمان آغاز جنگ علیه ایران، قیمت دیزل نسبت به سال قبل ۷۶ درصد و بنزین ۴۱ درصد بالا رفته و از ۱۱۲ میلیارد دلار هزینه اضافی پرداخت‌شده در جایگاه‌های سوخت، حدود ۵۱ میلیارد دلار به دیزل مربوط بوده است. رویترز

■ **بنزین روی تابلو**
اگر مواد غذایی فشار اقتصادی را در فروشگاه به مردم نشان می‌دهد، بنزین این کار را در خیابان انجام می‌دهد. قیمت سوخت ویژگی سیاسی خاصی دارد؛ عدد آن با حروف بزرگ در کنار جاده نصب شده و هر راننده‌ای می‌تواند تغییرش را ببیند.

اطلاعات اداره اطلاعات انرژی آمریکا نشان می‌دهد متوسط قیمت بنزین معمولی در سطح کشور از ۴۹ تا ۴۰ دلار برای هر گالن در هفته منتهی به ۲۶ مرداد، به ۴۰٫۴۷۸ دلار در هفته منتهی به ۳۰ شهریور رسیده است؛ افزایشی حدود ۴۳ سنت در تنها ۵ هفته. متوسط قیمت همه انواع بنزین نیز در ۳۰ شهریور به ۴۰٫۶۱۰ دلار رسیده است.

منبع: اداره اطلاعات انرژی آمریکا

اهمیت این افزایش را می‌توان با یک محاسبه ساده فهمید: خانواده‌ای که در ماه ۶۰ گالن بنزین مصرف کند، فقط بر اثر افزایش قیمت میان ۲۶ مرداد تا ۳۰ شهریور، حدود ۲۶ دلار بیشتر در ماه می‌پردازد. این رقم برای یک خانوار ثروتمند چندان تعیین‌کننده نیست اما در خانواده‌ای که دخل‌وخرج آن با دقت تنظیم شده، همان

تقابل ایرلند و رژیم صهیونیستی شبی که غزه بر فوتبال سایه افکند

شرافت در فوتبال

■ **نبردی که از هتل آغاز شد**

تصمیم نهایی ایرلند برای حضور در زمین به‌سادگی گرفته نشده بود.

بازیکنان تیم در محل اقامت خود در دبرسن جلسه‌ای طولانی بر گزار کردند تا درباره آینده مسابقه تصمیم بگیرند. بحث اصلی این بود که آیا باید از حضور مقابل اسرائیل خودداری کنند یا با وجود مخالفت‌ها وارد زمین شوند.

نگرانی از پیامدهای انضباطی تصمیم دوم را دشوارتر کرده بود. بر اساس گزارش‌های منتشرشده، یکی از سناریوهای مطرح، اعلام نتیجه ۳ بر صفر در صورت حاضر نشدن ایرلند و احتمال اقدامات بعدی یوفا بود اما در نهایت راه سومی انتخاب شد؛ بازی کردن همراه با اعتراض؛ یعنی تیم از مسابقه کنار

اما درست به همین دلیل بازتاب گسترده‌ای یافت. آنها می‌خواستند نشان دهند حضورشان در زمین را نباید با رضایت از برگزاری مسابقه یکی دانست.

این تصویر خیلی زود در رسانه‌ها و شبکه‌های اجتماعی دست‌به‌دست شد و علناً نخستین پیام تیم ایرلند را به مخاطبان منتقل کرد: مسابقه برگزار می‌شود اما هیچ چیز عادی نیست.

در شرایطی که طی روزهای قبل بحث احتمال انصراف ایرلند بالا گرفته بود، همین رفتار نمادین نشان داد اختلاف‌ها در داخل اردو با تصمیم نهایی برای بازی کردن از بین نرفته است.

■ **دست‌هایی که جلو نرفت**

اعتراض ایرلندی‌ها فقط به مراسم سرود محدود نماند؛ در حالی که دست دادن بازیکنان ۲ تیم یکی از معمول‌ترین تصاویر قبل از مسابقات فوتبال است، بازیکنان ایرلند این بخش از مراسم را نیز کنار گذاشتند.

در بخش دیگری از تشریفات ابتدایی، کاپیتان ایرلند نیز از مبادله پرچم با همتای اسرائیلی خودداری کرد؛ ۲ رفتار پشت سر هم که اجازه نمی‌داد بازی مثل یک مسابقه معمولی آغاز شود.

بازیکنان ایرلند عمل‌آمیزی مشخص میان «حضور در مسابقه» و «پذیرش شرایط» ایجاد کردند. آنها وارد زمین شده بودند اما نمی‌خواستند هیچ‌کدام از تصاویر رایج پیش از مسابقه این تصور را ایجاد کند که مناقشه روزهای گذشته پایان یافته است.

گاهی یک مسابقه ۹۰ دقیقه‌ای

پیش از سوت آغاز، تمام حرف‌هایش را زده است. دیدار ایرلند و رژیم صهیونیستی از همان بازی‌هایی بود که نتیجه‌اش خیلی زود به حاشیه رفت و تصاویر قبل از شروع مسابقه، مهم‌تر از هر گل و موقعیتی شد که بعداً روی چمن شکل گرفت.

ایرلندی‌ها وارد زمین شدند اما طوری رفتار کردند که هیچ‌کس حضورشان را به معنای عادی بودن شرایط تلقی نکند. پایین گرفتن سر هنگام اجرای سرود، خودداری از دست دادن با بازیکنان تیم فوتبال رژیم، انجام نشدن مبادله معمول پرچم بین کاپیتان‌ها و حضور با بازوبندهای مشکی، مجموعه‌ای از رفتارهایی بود که فضای این مسابقه را کاملاً متفاوت کرد.

برای تیمی که بخش قابل توجهی از بازیکنانش اساساً علاقه‌ای به برگزاری این دیدار نداشتند، حضور در میدان پایان ماجرا نبود؛ تازه از همان لحظه اعتراض شروع شد.

■ **وقتی سکوت از شعار بلندتر شد**

مهم‌ترین تصویر مسابقه حتی پیش از به حرکت درآمدن توپ ثبت شد؛ بازیکنان ایرلند هنگام مراسم پیش از بازی، سرهای‌شان را پایین گرفتند؛ حرکتی ساده، بدون پلاکارده، بدون شعار و بدون توقف مسابقه

مهدی طاهرخانی